

vantia fuerunt transportata, irrelevantibus relictis, Gratian. *discept. for. cap. 968, num. 11. Rot. decis. 564, n. 5. part. 2, recent. & coram Duran. decis. 94, n. 4, & seq.* Minusque ex eo, quod Procurator, qui obtinuit sententiam à R.P.D. Roncono fuisse à Virginia revocatus: Quoniam ille uti Dominus litis effectus, non obstantem revocatione ad ulteriorem Causæ prosecutionem procedere valuit, cum in hoc statu procurator, nisi causa cognita, aut eo, & Adversario consentientibus revocari non possit, *l. post litem 17, C. de proc. l. procuratoribus 22. Cod. eodem cap. quamvis 2, eod. tit. lib. 6. ubi plura cumulat August. Barbof. Donell. lib. 18, comment. cap. 17, ubi Ostual. littera B. Rota decis. 195, n. 1, coram Seraph. decis. 937, n. 4, coram Penia, & in recent. decis. 282, n. 7, & 8, part. 4, tom. 2. Præterquam cum uti talis ab Adversariis admittitur, & approbatus fuerit, tanquam illegitimus rejici non valet, ex *l. generaliter C. de non nu. pec. cap. per tuas 10, de prob. ubi communiter scribentes Golin. de Procur. p. 1, c. 5, n. 94, Maximè cū Procurator dictorum de Cioffis adversus eum duas primas sententias obtinisset, unde intrat regula l. 1. C. quod quisque juris & c. Rot. in Januen. Privilegiorum 28 Junii 1649, §. postremo Eminentiss. Corrado in Comen. Collegii 14. Februarii proxime præteriti §. quibus accedit coram me.**

Justitia verò dictæ sententiæ comprobatur ex Instrumento publico impositionis Censuum ad favorem dictarum fororum cum obligatione Camerali solvendi fructus, quod facit probationem probatam, & rem manifestam, ut de eo iudicari debeat, tanquam de casu legis. Arias de Mesa var. *resol. lib. 1, c. 24, n. 1. cum seqq. Cenc. de Cens. quest. 43, nu. 10, & 11. Rota apud eundem decis. 374, n. 3, cum aliis enumeratis in Urbinaten. præfati Salarii 26 Junii 1652, §. justitia verò vers. quod Instrumentum coram me.* Et contra illud allegari non valet injustitia sententiæ veniens ex eo, quod jam Censuum extinctus fuerat. Nam adducta extinctio per illos de Cioffis facta fuit in manibus Marci Antonii Gratiani, qui nec Dominus, nec Creditor erat prædicti Censuum, ut proinde ipsa extinctio consistere non possit ex *l. si ego ff. de neg. gest. Giurb. decis. 79, n. 1. Rota post Cenc. de cens. decis. 174, n. 3. Ex propria enim persona ipsi non competeat, cum Censuum non imposuisset, nec ex jure alterius vigore scilicet assertæ cessionis Jacobi Nonii: Nam omisso, quod Gratianus cessionem reportasset à Nonio, non tamen videtur justificatū, quod dictus Jacobus Nonius cessionem haberet à Virginia, & Euphrosyna fororibus, quibus primò Censuum fuit acquisitus; quamobrem non constitit de jure cedentis, quod cessio non suffragatur, *l. si nomen ff. de hered. vel act. vend. Bart. in l. si sic §. 1, ff. de leg. 1. Surd. consil. 151, n. 91. Aldobrand. consil. 68, n. 2. lib. 2. Rota coram Jan. me. Greg. XV. dec. 579, n. 1. post Pacif. de Salvi. decis. 162, n. 8, & 7, in recent. decis. 114, nu. 14, part. 7, & apud Merlin. decis. 113, n. 1. Nec ullam fidem meretur assertio dicti Jacobi, quatenus affirmat se Cessionarium esse dictæ Euphrosynæ, cum Instrumentum cessionis non exhibeatur ex notatis per Alex. consil. 3, n. 3, versic. sed si ita est lib. 2. Becc. consil. 5, n. 5, Arias de Mesa var. *resol. lib. 1, c. 24, n. 2, & seqq.***

Neque pro cessione deservire valet apocha matrimonialis Euphrosynæ data summ. DD. de Baptiatis n. 3. Tum quia posterior visa fuit cessione facta Gratiano. Tum quia illa solum continet Censuum paternos, & maternos, & sic non comprehenditur Censuum controversus ab ipsis fororibus

acquisitus, unde ex causa dotis transferri non potuit, cum designatio dotis specialiter facta in certis bonis, inducat negationem in aliis argumento text. in *l. maritus, de proc. l. stipulationes commodissimum § 3, ff. de verb. oblig. Mant. cum ibi adductis de tacit. & ambig. lib. 12, tit. 13, nu. 25, versic. nam designatio dotis.*

Præterea, quia Censuum, de quo agitur, vel fuit datus in dotem inæstimatus, & remansit in dominio uxoris *l. in rebus, C. de jur. dot. l. plerumque 11, ff. eod. Guttier. consil. 22, n. 2. Ant. de Amato resol. 49, n. 7. Aut datus fuit æstimatus æstimatione faciente venditionem, & quia talis æstimatione alienationem importat, nec à Tutore, nec à muliere fieri potuit, sine solemnitatibus, Bart. in *l. si constante, n. 7, ff. solut. matrim. Fontanell. de pact. nupt. claus. 5, gloss. 7, n. 24. Franc. Hieron. Leo. decis. Valent. 31, n. 2, cum seqq. lib. 1. Rot. decis. 588, n. 6, part. 4, recent. decis. 84, nu. 22. post Cenc. de cens.**

Replicatio verò, quod Censuum inter stabilia non computetur, sed tertiam speciem constituat, ut proinde alienari possit absque solemnitatibus, eliditur ex contraria veriori sententia, quam inter alios tueritur Grat. *discept. for. c. 367, nu. 26. Rot. decis. 431, n. 8, decis. 441, n. 2, post Cenc. de cens. & alibi passim.*

Supposita itaque nullitate dictæ cessionis, seu assignationis, quatenus probaretur, visum fuit non intrare sublequatam mulieris ratificationem ex superveniente matrimonio, vel ex productione apochæ, aut quolibet alio actu, quia sicut expressè eadem mulier non potuisset ab initio alienare sine solemnitatibus, ita nec tacite illam ratificare potuit sine eisdem solemnitatibus. Bart. in *l. 1. §. 1, ff. de leg. 3, & in l. heredes palam, §. sed quid post ff. de testam. Bald. in l. mancipia, C. de reb. alien. ubi quod ratificatio reconciliat ea quæ pendunt ab animo, sed non quæ pendunt ex aliqua forma, vel ex alia exteriori potentia, & infert, quod ratificatio minoris non valet sine solemnitate necessaria, quia in ejus contractu certa requiritur forma, ut etiam Surd. consil. 28, à n. 120, cum seqq. Grat. *discept. for. cap. 589, n. 11, & 15, Rot. dec. 160, n. 2, & seqq. p. 3, decis. 190, n. 26, p. 6, recent. in Romana nullitatis donationis 3 Julii 1628, coram Rever. D. meo Decano, & in Asculana pecuniaria 26 Junii 1647, coram R.P.D. meo Celso, §. neque ex eo. Imò nec etiam Euphrosynæ ratificatio præsumitur tam ex dictis actibus, quam ex taciturnitate in non petendo fructus Censuum, cum non constet Euphrosynam habuisse scientiam nullitatis actus, & omnium qualitatum, vel quod Censuum fuisset in dotem datus, sive quibus in ista muliere ratificatio non inducitur ex trad. per Gabr. conf. 36, n. 60, lib. 1. Surd. consil. 49, n. 32, cum seqq. Grat. *discept. for. cap. 513, n. 30, Rota decis. 104, n. 15, in fine, & n. 16, part. 2. divers. decis. 260, n. 12, & 13, part. 6, recent. in Anconitana nullitatis concordia 16 Aprilis 1646, §. & maximè coram bon. me. Arguelles. Præsertim cum Censuum fuisset acquisitus pro fororibus in infantili ætate constitutis, quæ affectum rei non habuisse intelliguntur *l. 27, C. de donat. l. 32, §. ult. ff. de acq. possess. cum similibus.****

Non autem relevat, quod Euphrosyna nunquam dixerit de nullitate dotis in immobilibus, quia nihilominus ejus heredes opponere possunt *l. heredes, C. ad Velleian. Salicet. in l. sciens in ult. notab. C. eod. Gabr. conf. 125, n. 6, lib. 1. Rot. decis. 385, n. 4, & 5, p. 1. recent.*

Nihil etiam refert, quod inter sorores facta fuerit

fuerit divisio, nec præsumptiones, quæ pro ea inducenda afferuntur, & quod hujusmodi Censuum in dicta divisione obtigerit Euphrosynæ, quia adhuc ea admittitur non inferitur devenisse ad manus viri, aut foveri, ac deinde ad manus Gratiani, cum quo facta fuit extinctio, quia non probatur cessio Euphrosynæ facta viro, vel fovero, imò nec traditio in dotem.

Non obstat, quod cum Virginia fuerit hæres Euphrosynæ assertæ hæredis Thobæ præfati etiam hæredes Jacobi cedentis, non possint successores Virginie factum Jacobi authoris impugnare. Grass. in §. hæreditas quest. 12, num. 6. Menoch. conf. 89, n. 126, & seqq. Rota coram Caval. decis. 189, n. 3. Nam omittis aliis, illa fuit admittitur responsio, quod Euphrosyna non fuit hæres, sed tantum legataria usufructus, ex traditis per Gratian. *discept. for. cap. 518, n. 7. Nizol. alleg. 19, à nu. 21. usque ad 30. Propterea licet agnovisset legatum, non inde cogeret habere ratum factum defuncti, cum ratio *l. cum à matre, C. de rei vind. in legato locum non habeat, ut ibi Barbof. pluribus relatis n. 14. Rota decis. 75, n. 6. post Modern. Foroliv. de legittima. Præterquam hujusmodi factum uti nullum, & invalidum rectè poterat ab hærede impugnari à *l. heredes, C. ad Velleian. Rot. decis. 110, n. 1, part. 2. divers. in Bonon. fideicommissi de Rubis 30. Maii 1646, coram Eminent. Card. Corrado §. nec obstat & in Fanen. hæreditatis 27. Maii 1652, §. fin. vers. unde coram me.***

Nec tunc Virginie debet opponi onus reddendæ rationis, cum id spectet ad hæredem proprietarium, qui exigere potest cautionem de bene utendo, & fruendo, cujus favore fuit introductum ex titulo. *ff. usufruct. quem ad cau. Alex. consil. 120, sub n. 16. vers. prima quia lib. 6. Ex quo procedit, quod Testator non possit illam remittere, *l. 1. C. de usufruct. l. scire debetis, C. ut in possess. legat. de die §. 4, ff. qui satisd. cog. Moder. Neapol. ad Surd. decis. 109, n. 1. Quamvis valeat proprietarius. Bart. & Barbof. in d. l. 1. C. de usufruct. Ripa in l. nemo potest. n. 41, ff. de leg. d. Modern. ad Surd. ubi sup. n. 3, & decis. 281, n. 2. Castill. eod. tit. cap. 15, n. 16.**

Denique refragari non debet, quod Euphrosyna satisfacta fuerit de censu controverso ex pecuniis ab hæreditate primi viri recuperatis, & quod in Instrumento dotali factum cum secundo viro, illi cesserit jus recuperandi ex bonis primi viri scuta 198. pro residuo dotis. Nam quomodocumque sit, nunquam constat de comprehensione istius Censuum in dicta apocha matrimoniali, aut de vera cessione, seu extinctione legitima.

Illud autem, quod Euphrosyna exegit ab hæredibus primi viri, cessit in satisfactionem Dotis eidem traditæ, non in casum ejusdem Censuum, qui ut in veram, & duriorum obligationem, *l. in iis, & l. cum ex pluribus, ff. de solut. in terminis Merlin. Pignatell. controvers. forens. cap. 26, n. 11. Atque ita utraque & c.*

DECISIO LXXXVI.

R. P. D. CERRO.

Barenf. seu Nullius Pecuniaria.

Veneris 23. Januarii 1654.

SUMMARIUM.

1 Emancipatus se obligans cum Patre non gaudet

beneficio, deducto, ne egeat, maximè habet peculium, n. 2.

3 Obligatio cum Patre, & filio intuitu bonorum utriusque censetur contracta.

4 Paupertas requiritur, ut quis gaudeat beneficio, deducto ne egeat, & n. 6.

5 Praxis qualis sit, ut filius obtineat privilegium l. 2. C. quod cum eo.

7 Clericus non gaudet cap. Odoardus nisi sit pauper: In sacris non constitutus, aut non habens beneficium non gaudet cap. Odoardus, numero 8.

Præterebant Joannes Baptista, & Pompejus fratres de Continuis admittend. esse ad beneficium deducto ne egeat, cum tam prima obligatio de anno 1632. quam secunda de anno 1634. ab ipsis contracta fuerit, dum erant filii familias una cum Joanne Vincentio ipsorum Patre, ex quo sese obligaverint pro dote ad favorem fororis ex mera liberalitate, nulla necessitate adstringente, & demum quia tanquam Clerici juvantur beneficio c. Odoardus de solut.

Verum proposito hodie dubio, Domini responderunt non competere Continuis beneficium, deducto ne egeat.

Prætextus enim patriæ potestatis, præter quod in facto non subsistit, quia constat ex publico Instrumento relato in summ. Miri n. 3. ipos fuisse emancipatos de anno 1630, quod etiam sub juramento affirmarunt in Instrumento secundæ obligationis, eodem summ. n. 2. Et proinde cur contraxerint sui juris effecti, non gaudent dicto beneficio, ut notat Gloss. in l. 2. verb. cuius ff. quod cum eo, dum non justificat à paterna hæreditate sese abstinuisse. Et ulterius dum de tempore obligationis proprium peculium habebat juxta præcisam ipsorum confessionem in dicto Instrumento jurejurando firmatam, juvari non possunt beneficio l. 1. & 2. ff. & C. quod cum eo. Quia Mirus creditor intuitu, tam paternæ hæreditatis, quam particulariter bonorum ad ipsos proprio jure spectantium, contraxisse censetur, Castr. in dict. l. 2. in fin. versic. idem dicent. Franck. decis. 70, per tot. Cort. de remed. subsidiar. remed. 28, n. 2, & 3. Gratian. *discept. 576, n. 1. cum seq. Rota in Ancaritana Pecuniaria 1. Julii 1612. coram bon. mem. Remboldo apud Zach. de obligat. Camer. d. 204, n. 4.*

Minus suffragatur quod secundus obligationis contractus ex mea liberalitate proveniat. Quia ad effectum, ut qui non conveniatur, nisi in quantum facere potest, sive simus in necessaria, sive in voluntaria obligatione opus est per concludentes probationes, justificare paupertatis, & inopiæ calamitatem, ut post Bart. in repetit. extravag. ad reprimendum verbo summarie sub n. 30, vers. & idem puto tradit. Cort. dicto remed. 28, n. 6, versic. secundo requiritur, & ante, nu. 9, versic. quintus, & ultimus, qua probata admittitur temperamentum, traditum à Gratian. *disceptat. 799, n. 45. assignando scilicet creditori, omnia bona cum onere alendi debitorem. In casu autem nostro, non solum paupertas, & inopia justificata non fuit, sed imò ultra peculium, ut supra, probatum ex dicta jurata confessione, apparet ex fide communitatis Altamuræ relata in dicto summ. n. 4. dictos fratres esse valde divites. Ideoque cessat ratio commiserationis, & sic non videntur admittendi ad dictum beneficium, cum præsumantur illud deducere ad defatigandum creditorem, ut not. Add. ad decis. Theaur. 119, versic.*

versic. & haberet unde solveret, cum plene allegatis in Romana prætenſe abſolutionis 18 Junii 1646. coram R. P. D. meo Melio apud Zach. ubi ſupra decif. 165. n. 18.

- 7 Quapropter nec poteſt allegari beneficium cap. Odoardus. Quia ꝑ non verſamur in paupere ſolvere non volente, ut præciſe requirit textus, ibi, quatenus ſi conſtiterit, quod prædictus in totum, vel pro parte non poſſit ſolvere debita, & ſequuntur Covar. var. reſol. lib. 2. cap. 1. n. 9. Marc. Anton. Genuen. in prax. Archiepiſc. Cur. Neap. cap. 30. n. 18. Illudque multo minus prætendi valet à Pompeo. Quia licet ipſe enunciatur Clericus; Attamen non juſtificatur ſacris ordinibus inſignitus, ꝑ aut beneficiatus, vel quod alicui Eccleſiæ inſerviat ut requirit ultra paupertatem firmant Graſſ. de effect. Clerical. effect. 7. n. 4. Ciarrlin. controv. foren. lib. 1. cap. 101. n. 7. Genuen. dicto cap. 9. ſub n. 30. Gratian. diſcept. 222. n. 39. & 40. Modern. Sicul. de benefic. deduct. ne egeat, quaſt. 10, num. 28, & 29. Rota in Romana ſeſſionis bonorum 19. Aprilis 1652. coram Rever. Terracinen. ſ. ſm.

Et ita utraque &c.

DECISIO LXXXVII.

R. P. D. CERRO.

Romana Fideicommiſſi ſeu Salviani.

Veneris 23. Januarii 1654.

SUMMARIUM.

- 1 Creditor defuncti in iſtius bonis præfertur creditoribus hæredis.
- 2 Emptor rei fideicommiſſo ſubjectæ debet eſſe ſollicitus de inveſtimento. Declara ut n. 3. & num. 4.
- 3 Reo ſufficit venire per non jus actoris.
- 4 Actor quis dicatur, origo cauſæ attenditur.

UT recederetur à reſolutione coram me emanata 1. Julii 1652. ubi decifum fuerat, eſſe locum ſtatuto de duabus conformibus, ſcriben-tes pro fororibus de Amodeis non contendebant ampliùs extinctionem trium cenſuum firmatam in tribus præcedentibus deciſionibus hujus cauſæ, ſed iterum deducebant in venditione Palatii controverſi fideicommiſſarii quondam Franciſci Contugii ſervatam non fuiſſe præciſam formam licentiæ Apoſtolicæ circa totum inveſtimentum ibidem inſcriptam, & de novo allegabant D. Marchioniſſam Liviam Primam Sanctacruciam longè antea fuiſſe ſatiſfactam de ſuo credito totali, pro quo D. Palatium poſſidet.

His tamen non obſtantibus Doctores ſteterunt in deciſis, non ſubſiſtit enim primum objectum, quia inveſtimentum primo loco ſecutum in dictis tribus cenſibus cum eodem Tarquinio emptore tutum omninò fuit, & ſecurum, ſicut ſubſecuta obſervantia demonſtravit, cum ille tam integros fructus perſolverit, quàm ſortem principalem actualiter reſtituerit, quàm reſtitutione mediante legitime facta illi fuerunt extincti, ut comprobatur in 2. deciſ. Reverendiſſimi Domini mei Decani 26. Novembris 1650. ſ. Neque relevat verſic. dicebatur, & in deciſione Reverendiſſimi Præſidis Domini mei Celfi 28. Aprilis 1651. ſ. & nihilominus. Undè eſto etiam,

quod ultimum Inveſtimentum deinde factum cum Franciſco Juniore de Sancta Cruce tempore contractus non eſſet exigibile, ut probari debet ex firmatis inter eaſdem partes in Romana Salviani 20 Aprilis 1640. coram Cardinali Panzirolo ſ. tum quia, & impotentia, & in dicta 2. deciſione Reverendiſſimi Domini Decani, dicto ſ. neque relevat, verſic. illud autem, vel ex poſt evaſerit minus idoneum, & inexigibile. Hoc tamen tribui non poteſt culpæ Tarquinii, ſed Franciſci; nec proinde efficit, quod forma Brevis ad unguem ſervata non fuerit, nullumque præjudicium aſſert creditoribus ejuſdem Tarquinii, qualis eſt Marchioniſſa, ꝑ ut præſerendi veniant Amodeis fideicommiſſarii creditoribus Franciſci l. ultima ſ. & ſi præſatam, ibique gloſſ. verb. accommodare, C. de jure deliber. & l. cum emancipati, ſ. Illud autem ſ. de collat. Fontanell. de pact. nuptial. clauſ. 4. gloſſ. 9. part. 2. num. 51. Rota in Anconitana Cambiorum 18 Maii 1646. coram Reverendiſſimo Præſide Domino meo Melio, ſ. non obſtat quod Creditum.

Et inſuper iterum Domini ponderarunt, quod licet regulariter emptor rei fideicommiſſo ſubjectæ debeat eſſe ſollicitus de verſione, & inveſtimenti effectuione, ut notat Bart. in l. doli num. 7. ff. de novat. Gimb. decif. 79. numer. 6. Manent. decif. 31. nu. 27. Rota decif. 131. n. 6. cum ſeqq. part. 7. recent. & in Bononien. fideicommiſſi de Rubis 4. Maii 1641. coram Cardinali Panzirolo, & plenius 30. Maii 1646. coram Eminentiſſimo Domino Cardinali Corrado, ſecus tamen eſt quando aliter inter partes (prout hic) accedente Principis auctoritate conventum fuit: tunc enim ſemper ſuſtinetur alienatio & emptor ꝑ qui ex dicta partium Conventione ab onere inveſtimenti liberatus fuit, tutus eſt etiamſi verſio pecuniarum in cauſam expreſſam non probetur, vel minus legitime facta fuerit, iſtoque caſu competit quidem actio vocatis ad fideicommiſſum contra alienantem, ſed non contra emptorem, quem Partes, & Pontifex voluerunt eſſe ſecurum, ut poſt Vinc. de Franch. deciſion. 355. num. 6. diſtinguendo in ſuis terminis reſpondit Rota in Romana Domus 16. Novembris 1643. coram me ſub ſ. ultra quod, nec Julius, quæ comprobata fuit in Romana Vineæ 2. Maii 1644. coram Reverendiſſimo Præſide Domino meo Bichio ſ. Conſenſus autem, verſic. licet enim; ac priùs inter eaſdem Partes in dicta Romana Salviani 23. Januarii 1643. coram Reverend. D. meo Decano, ſ. & hinc verſic. ceſſat difficultas.

Nec ex eo, quod Inveſtimentum fieri debebat de conſenſu Tarquinii Emptoris cenſetur illi onus inveſtimenti inſcriptum, quia ejus conſenſus non fuit requiſitus ſimpliciter, ut proinde onerata cenſetur ejus conſcientia ꝑ ad invigilandum pro indemnitate fideicommiſſariorum; in quibus terminis procedit contraria conclusio firmata in dicta Romana Vineæ coram Domino meo Bichio, ſ. nocet, ſed ſolum pro intereſſe ipſius emptoris, ut patet, tam ex conventione, quod dictum inveſtimentum ſtare debet primario, & principaliter hypothecatum, pro ſui ſecuritate, quam ex expreſſa declaratione, quod mora, & negligentia venditoris in inveſtimento, illi nocere non poſſet. Undè retorqueri non debet in ejus odium, nec exinde deſumi, quod oneratus fuerit pro invigilantia inveſtimenti, ut rectè ad propoſitum reſpondit

reſpondit Rota decif. 210. n. 15, & decif. 312. n. 41. part. 6. recent. & in Romana fructuum dotis 21. Aprilis 1611. coram me ſ. quoniam prædicta circa ſin. verſ. aliis autem.

- Secundum autem objectum ſatiſfactionis faciliiori reſponſione tollitur, quia nempe omiſſa diſcuſſione veritatis, & juſtificationis hujus prætenſæ ſatiſfactionis. Hoc prodeſſe non poterit in hoc judicio Amodeis originaliter actricibus, omnino actione, ut ſuprà, quo prætenſa immiſſione omninò carentibus, ideoque Marchioniſſæ reæ Conventæ ꝑ ſufficit vincere per non jus actoris, l. ultima C. de rei vendic. l. cogi. C. de petit. hæredi. Caputaquen. deciſion. 11. n. 1. cum ſeqq. part. 1. Card. Caval. decif. 606. n. 11. Rota decif. 284. ſub n. 4. & decif. 293. n. 9. part. 1. recent. ad dignoſcendum enim quis ſit actor, & quis ſit reus attenditur principium, & origo cauſæ, Aym. conf. 182. nu. 2. Ofalch. decif. Pedem. 151. nu. 5. Mohed. decif. 5. ante n. 1. verſ. quia eſt inſpicenda de judic. Rota diverſ. decif. 423. n. 3. p. 1. & in recent. decif. 30. n. 10. part. 1. Actor autem ab initio ſemper durat talis, l. 3. Cod. de appellat. Rota decif. 495. n. 13. part. 8. recentior. Nam cauſa cenſetur eadem in ſecunda & ulteriori inſtantia, qualis erat in prima, Gloſſ. in l. ita demum verb. agitur, ibique Salyc. in ſin. & in l. Invitus n. 15. Cod. de procurat. Rota Bonorum diverſi. 138. & noſtra coram bon. mem. Coccino decif. 42. n. 6. & in cæteris adductis in Eugubina Prædii 14. Junii 1649. coram me ſ. quia cum emanaverit.

Et ita utraque, &c.

DECISIO LXXXVIII.

R. P. D. PEUTINGERIO.

Melevitana Salviani, ſeu Cenſus.

Mercurii 4. Februarii 1654.

SUMMARIUM.

- 1 Assignatio ſimpliciter facta intelligitur pro toto. Tranſacta in judicatum, & executata præſamitur juſta, n. 2.
- 2 Exceptiones, quæ percutiunt defectum domini non admittuntur in Salviano.
- 3 Jura ſpectant ad hæredes non ad legatarios.
- 4 Fidejuſſor à principali eſt relevandus.
- 5 Pactum ex teſtamento non cenſetur ſublatum niſi exprimat.
- 6 Pater non poteſt auferre filio bona ex pacto acquiſita.

DISPUTATIO ſub die 4. Julii 1653. dubio, an ſit ſtandum vel recedendum à deciſis coram me ſub die Decembris 1652. reſcriptum fuit, ut ſtrictè videretur pro qua parte domus illæ, de quibus agitur, ſpectat ad Petrum Paulum Authorem Cumuli, & hodie repropoſito Doctores reſolverunt eſſe ſtandum in deciſis in ea parte in qua conceſſa fuit immiſſio Cumulo ſuper Prædii Talmias, ex duabus ex tribus partibus cenſus, de quo agitur, quamvis poſſideat dictas Domoſ, quia in hac parte plura fuerunt allata ad probandum Dominium, totale Petri Pauli, nempe assignatio * facta Cumulo uti hæredi ipſius P. Pauli de anno 1639. harum Domoſum abſque aliqua reſtrictiva, & ideo totaliter l. cujus ſ. 1. ff. de legat. 2. Mantic. de conſect. lib. 9. tit. 2. n. 6. Cumque ea assignatio tranſiit * in judicatum, & externi demandati fuerit, habet pro ſe

juſtitie præſumptionem, maximè quia emanavit citato Angelo Authore Teſtaferratæ adverſarii, Rota deciſione 143. n. 11. part. 6. & decif. 3. n. 37. p. 7. recent.

Concurrente quod quamvis hæ domus ex Capitulis matrimonialibus inter Catharinam, & Joan. Paulum Patrem P. Pauli pervenire, & ſpectare deberent omnia bona acquirenda durante matrimonio ad filios, qui erant ſex, tamen ex datis ſumm. Cumuli num. 3. & ſeqq. apponunt duas filias ſceminas renunciaſſe ad favorem fratrum eamdemque renunciationem feciſſe Hieronymum ingrediendo Religionem Societ. JEſu, & tandem Mauritium alterum filium donaſſe partem Ang. fratri, qui Angel. habuit ſuam portionem in quantitate ſcutorum 2200. receptorum ex venditione Prædii Talmias, ac in cenſu unc. 100. quem extinxit, adeo quod bene potuit P. Paulo ſimiliter filio Joan. Pauli pro portionibus ad ipſum pertinentibus fieri assignatio in totum domoſum prædictarum, quæ ideo de his fructibus fecit ſuos, vel ſaltem in judicio Salviani, exceptio Domini, ꝑ & conſequenter imputationis fructuum, ex dictis domibus ab ipſo perceptorum non ſunt admittenda, ut in terminis reſpondit Rot. decif. 276. n. 9. verſ. quare cum iſte, & n. 10. & 11. p. 6. recent.

Deciſionem verò prædictam DD. dixerunt eſſe revocandam in qua firmatur immiſſione non eſſe dandam Cumulo pro tertia parte dicti cenſus, cum pro ea ſit hæres Petri Pauli obligati in ſolidum cum Mauritio, nam etiam pro dicta tertia parte Cumulo competit Salvianum, quia cenſus fuit impoſitus pro luenda tenuta Taxenetæ hæreditaria Joan. Pauli, data in ſolutum Ang. ejus Donatario à Catharina nomine Mauritii, & aliorum hæredum, * ad quos, & hæreditatem prædictam, ſpectat cenſus non ad P. Paulum, qui eſt legatarius, l. ſin. C. de hæred. act. quo caſu cenſetur Petrus Paulus obligatus in ſolidum reſpectu creditoris, ſed reſpectu Mauritii hæredis dicitur fidejuſſor, à quo poſſet petere releationem, ꝑ ſi ſolviflet, Caſtr. conſil. 409. nu. 1. lib. 1. Cravet. conſ. 91. n. 2. Menoch. conſ. 560. n. 8. Rot. decif. 133. num. 6. p. 2. diverſi. & cor. bon. mem. Merlino deciſione 512. n. 9.

Non obſtat, quod Petrus Paulus ingrediendo Religionem inciderit in privationem omnium Bonorum à Teſtamento paterno in eo caſu indiſtam, quia teſtamentum hujusmodi non loquitur de bonis provenientibus ex ſupradicto pacto matrimoniali, quod non cenſetur ſublatum, ꝑ niſi de eo facta fuerit expreſſa mentio, ut pluribus allegatis fuit dictum in Venera Indulti 7. Junii 1647. coram Eminentiſſimo Cardinali Othobono, & in Reatina penſionis 13. Februarii 1611. coram eodem.

Nec poterat Pater à filio auferre bona ex dicto pacto provenientia * ut Gabr. conſil. 132. n. 8. lib. 1. Fuſar. q. 649. n. 27. Afflic. decif. 350. n. 1. Rot. in terminis d. Pacti decif. 83. ex n. 3. & decif. 221. n. 1. p. 4. tom. 3. recent. & in omnem Caſum hæc exceptio requirit, altiore indagine.

Ad credita anteriora bene reſpondent informantes pro Cumulo, quod ſcilicet illa non excedunt ſcuta 800. bona verò ſunt valoris ſcut. 2200. ut apparet ex inſtrumento, neque verſimile eſt, quod ſcuta 1200. ibi ſoluta pro bono Pacis dicantur donata, cum potius cenſenda ſint pars pretii rei venditæ.

Et ita &c.